

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' εδρα πάλιν αι' Αθῆναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενῆντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών ὄρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θα βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και' στών Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν Ελλάδα δλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **δωτῶ φράγκα είναι μόνο.**

για τὰ ξένα όμως μέρη — **δίνα φράγκα και' στο χέρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θα τόν πάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιά τὴ σάρα και' τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαρτίου εικοστή,
Λαζάρου σχόλη χωριστή.

Είκοσιπέντε και' τετρακόσα,
δανείου πόνοι και' ντέρτια τόσα.

Ο Πρωθυπουργὸς ρεμβάζει
και' περὶ πολλὰ τυρδάζει.

Α'.

Τρ.—Ο Κόντες τῶστρωσε βαρειά... καθόλου δέν σκοτίζεται
και' μήτε για τὸ δάνειον πολύ δέν σκελετίζεται.
Έγω τόν Κόντε καρτερῶ με πόνο και' λαχτάρα
κι' αὐτὸς ὁ ἀθεόφοβος 'στὴν Λόντρα τριγουρίζει,
ἐμεις ἐδῶ δέν έχομε μιὰ κάλπικη πεντάρα
κι' ἐκεῖνος με τόν Ρόζβερν τόν Λόρδο σαλιαρίζει.

Σὺ αὖρα ἐσπερία μου, κοντὰ 'στὸν Κόντε πέτα
και' τὰ πολλὰ μας βάσανα καταλεπτῶς εἰπέτα.
Εἰπέ του νᾶλθη 'γρήγορα με ὅλη του τὴν βία,
'πὶς του πῶς τὸ παράκαμε με τὴν ἐργολαβία,
κι' αν κι' είναι Κόντες τσελεπῆς ἀπὸ τούς σεβνταλῆδες
ἀλλ' ὅμως για τὰ μούτρα του δέν είναι κι' ἡ Αγγλίδες.

Πουλιὰ μου, μὴν τόν ἴδατε τόν Κόντε τόν λεβέντη ;...
τόν ἴδαμε... 'ξεφάντωνε μες 'στοῦ Ροτσιλδ τὸ σπῆτι,
Μυλλαῖδες ἐπαράστεκαν ἀφράταις εις τὸ γλέντι
κι' ἐκεῖνος ἔχανε μ' αὐταῖς Παρασκευὴ και' Τρίτη.

Και' μιὰ ἡ μικρότερη
κι' απ' ὅλαις ὡμορφότερη
τοῦπε : «τί κοκορεύεσαι ;
δέν πᾶς νὰ μοῦ κουρεύεσαι ;
δέν κάνεις κόρτε, τσελεπῆ,
με Λαζῖδη σάν κι' ἐμένα.

μόνο λεπτά χωρὶς 'ντροπὴ
ζητᾶς ἀπὸ καθένα ; »

Πουλιὰ μου, μὴν τόν ἴδατε τόν Κόντε τόν ἀσίκη,
πού τόν ἐξηνητέψαμε νὰ φέρη χαρτζηλίκι ;
Τόν ἴδαμε... κατὰμαυρα ντυμένος σάν κοράκι
'στοῦ Μόργαν τὸ ρημαδιακὸ ἐσκότωνε τῆς ὥρας,
'Εγγλίζαις τόν σερβίριζαν, κι' ἐκεῖνος με μεράκι
μιὰ τῆς πουδίγκαις ἔβλεπε και' μιὰ τῆς σερβιτάραις.

Πουλιὰ μου, μὴν τόν ἴδατε τόν Κόντε πουθενά ;
μήπως δέν τόν ἐδάνεισαν κι' ἐπῆρε τὰ βουνά ;
Τόν ἴδαμε... 'ξεφάντωνε με τόν γλεντῆ τόν Σφούτα
και' μιὰ Μυλλαῖδην σερπετῆ τοῦ Κόντε παραμπήκε
κι' ἔχασε τὸ γοβάκι της καθὰς ἡ Σταχτοπούτα
κι' εὐθύς ἐκεῖνος ἔψαξε και' οἶγας πῶς τὸ βρῆκε.

Πουλιὰ μου, μὴν τόν ἴδατε τόν Κόντε τῆς Κερκυρας ;
τόν ἴδαμε... σεργιάνιζε εἰς ἓνα κι' ἄλλο Πάριο
κι' απ' ὅλους ἐδανέκνευε τόν ὀβολὸν τῆς γῆρας
και' καθ' Ἐγγλίζας μασκαράς τοῦ 'φώναζε «σαμάρκα».

Πουλιὰ μου, μὴν τόν ἴδατε τόν τσελεπῆ Γεωργιάκη ;...
τόν ἴδαμε... σεργιάνιζε με μύθο ἀλογακί...
ἐμπρὸς του παραμέριζαν τὰ κᾶλα και' τὰ κᾶρα
κι' ὀπίσω του ἐφώναζε τῶν δανειστῶν ἡ φάρα :

«τζάνουμ Γεωργάκη, νά λεπτά καί λίραις με τὸ ζόρι,»
 κι' ὁ Κόντες ὁ τρικουθερός, ὁποῦ δὲν παίζει κότσα,
 μέ περιφρόνησιν πολλὴν τὸν Ρότσιλδ' ἐθεώρει
 καί μέ τὸ σκαρπινάκι του τοὺς δανειστάς ἐκλώτσα.

Πουλιὰ μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν λεβέντη;
 τὸν ἴδαμε... χωρὶς νὰ πῇ δραστήριο ραβέντι
 ἀπὸ τὰ πλούτη τὰ πολλὰ δὲν ἔκανε νισάφι,
 κι' ἀπὸ τὰ βρακοπόδια του κυλοῦσε τὸ χρυσάφι,
 κι' ὅποιος δὲν εἶχε κάλλικο τὸ δόντι του νὰ ζύση
 ἐπηλαλοῦσε 'πίσω του κι' ἐγύρευε μπαξίσι,
 κι' αὐτὸς τὸ παραξίλωνε μέ τὰ κουβαρνταλήκια
 καί τῆς στερλίναις 'σκόρπιζε 'στους δρόμους σὰν χαλίκια.

Πουλιὰ μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν καυμένο;
 τὸν ἴδαμε... τὸ δάνειο τὸ ἔχει τελειωμένο,
 κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται νὰ σὰς παρηγορήσῃ
 καί τῶν 'Εγγλέζων 'γρήγορα θ' ἀδειάσῃ τὴν γωνιά,
 ἀλλ' ὅμως νὰ προσέξετε ὁ Κόντες σὰν γυρίσῃ
 καμμία νὰ μὴ ρίξετε γιὰ τοῦτον κανονιά.

Πουλιὰ μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν ἀντάμη;
 τὸν ἴδαμε... τοῦ Τάμεσι κυττοῦσε τὸ ποτάμι,
 κι' ἐρέμβανε μονάχος του μέ θλιθερὴ καρδιά
 καί νοῦμερα ἔχαράζε κατὰ τὴν ἀμμουδιά,
 καί κάποτ' ἐψιθύριζε μέ πόνο καί μέ δάκρυ:
 «ποτάμι γιὰ λιγότεψε νὰ 'βγῶ 'στὴν πέραν ἄκρη
 καί ν' ἀγναντέψω δανειστῶν Μυλλόρδων τὰ λημέρια,
 ποῦχουν τάσῃμα τὰ πολλὰ καί τὰ βκρειά κεμέρια».

B'.

Πῶς ἀκόμη δὲν ἐφάνη;
 ποῦ νὰ εἶναι; τί νὰ κάνῃ;
 Ἄραγε θὰ κατορθώσῃ
 τὴν δουλειὰ μας νὰ τελειώσῃ;
 ἄραγε θάλθῃ μέ λίραις
 ἢ θὰ φέρῃ μόνο ψείραις;

Πῶς ἀκόμη δὲν ἐφάνη;
 ποῦ νὰ εἶναι; τί νὰ κάνῃ;
 ἄρα θὰ δεχθοῦν τοὺς ὄρους;
 ἄρα κι' ὁ χρυσὸς θὰ πῆσῃ;
 ἄρα τοὺς λιμοκοντόρους
 θὰ τοὺς βγάλω ἀπ' τὴ μέση;

Ὡ βάσανα καί πάθη κι' ὀλοφυρμός καί θρήνος!...
 σὲ κάθε κτύπο πόρτας θαρρῶ πῶς εἶν' ἐκεῖνος.
 Μ' ὀλάνοικτα τὰ μάτια τὸν βλέπω, ἐμπροστά...
 ταγάρια μέ στερλίναις 'στὴν ράχη του βαστᾶ
 κι' εἰς καθεμιὰ του τσέπη βροντοῦν τοῦ Ρότσιλδ' γροῦποι
 καί λέγει «νά χρυσάφι, Μυλλόρδε μου Τρικουπή».

Ἔρχεται φορτωμένος μέ μπόλικους παράδες...
 ἐμπρός, παιδιὰ, κουράγιο γιὰ νὰ τὸν ἐλαφρώσωμε,
 ὑμνήσετέ τον ὅλαις ἢ κόμ. ἢ φὸ κυράδες
 κι' ἐλάτε μέ δαφνοῦλαις κρεββάτι νὰ τοῦ στρώσωμε.
 Ἀκούσετε τί κτύποι τῶν στερλινῶν καί βρόντοι!...
 ὁς μας παράδες, μπάρμπα, ὁς μας παράδες, Κόντη.

Κατέβασε τοὺς σάκκους ἐκ τῆς 'ψηλῆς σου ράχης...
 βγάλε καί τὰ σκαρπίνια καλὰ νὰ τὰ κυττάζωμε...

ἔμπορεῖ κι' ἐκεῖ κρυμμένη καμμιὰ στερλίνα νὰ γινῇ
 στάσου καί κάθε μέρος ἀπόκρυφο νὰ ψάξωμε.
 Δὸς μου στερλίναις, μπάρμπα, νὰ φύγ' ἡ στενότητα
 δὸς μου στερλίναις, Κόντε, νὰ ξέρω τοῦ λοιποῦ
 τί μοῦτρο εἶχε κι' ἔχει τῶν Ἀγγλων ἡ Βιτόρια
 κι' ὁ Βασιλεὺς μέ κέφι νὰ πᾶν γι' Ἀλεπού.

Γ'.

Ἐλα γιὰ νὰ γεμίσωμε τὸν ἄδειο κορβανά,
 ἔλα γιὰ ν' ἀλαλάζωμε πηδῶντες «ὠσανά»,
 τὸ ἔρδε Λαζαρε περὶ νὰ ψάξωμε μέ βᾶχι
 καί 'στὸ ρουθοῦνι νὰ μῶπωμε τοῦ καθενὸς κανάχι.

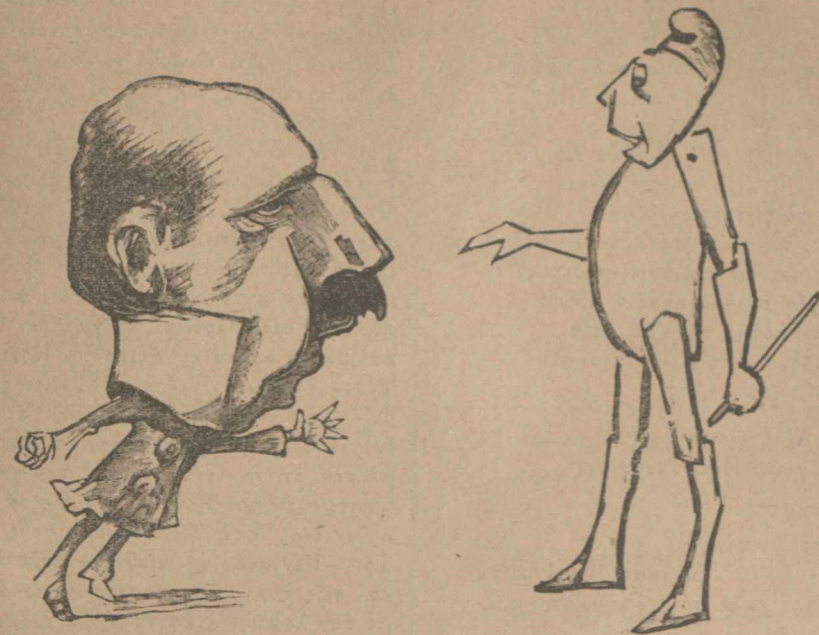
Ἐλα, Γεωργάκη, σῶσε μας ἀπὸ τὸ πονηρόν,
 ἔλα νὰ 'δοῦμε 'γρήγορα τὸ φῶς τὸ ἱλαρόν,
 ἔλα, Γεωργάκη τσελεπῇ, μέ τὴν καλοκαιριά,
 ἔλα τῆς Ἀναστάσεως ν' ἀνάψουν τὰ κεριά,
 ἔλα καί γλυκοφίλα μου τὴν κόκα τὴν σοφή,
 ἔλα ταῦγά νὰ βᾶψωμε μέ κόκκινη βαφή,
 ἀπὸ μεγάλαις συλλογαῖς γιὰ 'λίγο νὰ 'συχάσωμε
 καί 'στοῦ Κουλούρη τὴν Αὐλὴ τὸν μόσχο νὰ πατήσωμε.

Ὡ Λόντρα σὺ, φαγέδαινα παντὸς πεινῶντος γένους,
 ὁποῦ γελάς τοὺς Κόντηδες καί τοὺς ἀπεσταλμένους
 καί μᾶς θαρρεῖς μουφλούζηδες, πτωχοὺς καί ψωμιζοῦς
 πῶς ἤθελα τὰ τέκνα σου εἰς ἓν νὰ συναγάγω
 καί τότε μέ τὰ δόντια μου, ποῦ λέγουν Τραπεζίται,
 ὅλους τοὺς Τραπεζίτας σου αὐτοστιγμὴ νὰ φάγω!

Οὐαὶ κι' ἀλλοίμενον ὑμῖν, ὦ δανεισταὶ σκληροί,
 ποῦ τρέχει ἀπ' ὀπίσω σας ὁ Κόντες μέ κερὶ,
 οὐαὶ, ποῦ δὲν δανεῖζετε τοὺς πρώτους τῶν ἀνθρώπων,
 τοὺς καταπληξάντας τὴν γῆν μέ κλέος ἀπαρμιλλῶν,
 οὐαὶ, ποῦ διυλίζετε τὰ σπλάχνα τῶν κωνάπων
 κι' εὐκόλως καταπίνετε ὀλόκληρον τὴν κάμηλον,
 οὐαὶ, ποῦ καθαρίζετε ἀπ' ἐξω τὸ ποτήρι
 καί τὸ ἐντὸς ἀφίνετε ἀκαθάρτον ὡς πρῶτον,
 οὐαὶ, ποῦ δὲν μᾶς κάνετε καί τώρα τὸ χατζήρι
 καί ψήνεται ὁ Κόντες μας εἰς κάμινον ἐρώτων.

Οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ σύρετε γιὰ 'μᾶς τὰ ἐξ ἀμάξης,
 οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ θέλετε τὰς εἰς χρυσὸν εἰσπράξεις,
 οὐαὶ ὑμῖν, καθάρματα Τραπεζιτῶν ἀδίκων,
 ὁποῦ τοὺς φόρους θέλετε τῶν διαφόρων σὺκων,
 οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ θέλετε κι' αὐτὰ τὰ βελανίδια
 καθὼς καί τὰ λεγόμενα Ἑλληνιστὶ κικίδια,
 οὐαὶ, ποῦ θέλετε κι' αὐτὸν τὸν φόρον τῆς σταφίδας
 χωρὶς νὰ ἐξελέγχεται τὸ προϊόν κατ' εἶδος,
 οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ θέλετε καί τέλῃ μεταλλείων,
 παντοδαπῶν ἐταιριῶν καί τόσων ἀτμοπλοίων,
 οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ θέλετε σκωρίας τοῦ Λαυρίου
 καί καθεμιᾶν πρόσκοδον παντὸς εὐρητηρίου.

Οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ θέλετε καί μέρος τῆς σταφίδας
 καί τρία πέμπτα τοῦ λαδιοῦ, ποῦ βγαίνει 'στὴν Ἑπτανήσου
 οὐαὶ ὑμῖν, γεννήματα ξεβράκωτης Ἀγγλίδας,
 ποῦ σὰν μωρὸ ποτίζετε τὸν Κόντε μέ γλυκάνισο,
 οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ θέλετε νὰ σὰς γενοῦμε σκλάβοι
 καί τὰς εἰσπράξεις Τράπεζα σπουδαία ν' ἀναλάβῃ,
 οὐαὶ, δυνάσται τύραννοι Ἑλλάδος νησιτικῆς,
 ποῦ μία ἐκ τῶν Τραπεζῶν, ἡ τῆς Ἰονικῆς,

πολύτιμα γραμμάτια κατ' ἔτος θὰ ἐκδίδῃ
 καί θὰ τὰ τρῶν νηστεύοντες γαιδάροι γιὰ γρασίδι.

Οὐαὶ, ποῦ θὰ πληρώνωνται τὰ τέλη τῶν ἐμπόρων
 μέ πίστεις γραμμάτια μεγάλης κι' αἰοδίου,
 οὐαὶ, ποῦ πᾶσα εἰσπράξις τῶν ὑπεγγύων φόρων
 θὰ στέλλεται πρὸς κάλυψιν τοῦ τοκομεριδίου.
 Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί, δοχεῖα μαύρου δόλου,
 ὅπου δὲν ἐμπιστεύεσθε τὴν πίστιν μας καθόλου
 καί πᾶσα πιστοποίησις πηγαίνει τοῦ κακοῦ
 γιὰτὶ φοβεῖσθε τὴν βροντὴν τοῦ πυροβολικοῦ.

Οὐαὶ ὑμῖν, θρασύδειλα βλαστήματα ἐλάφων,
 ὅπου παύετε ψυχροὶ πρὸ παναρχαίων τάφων
 καί λέγετε ἀγιά λείψανα καί τάφους τί μᾶς μέλει;
 ἡμεῖς γιὰ τοὺς παράδες μας γερὰ ζητοῦμε τέλη,
 κι' ἂν ἔχῃ δόξαν ὁ Ρωμηὸς κορῶνα καί τιμὴ του,
 ἢ βράξῃ τὸν ἀέρα τῆς νὰ πίνη τὸ ζουμί του.

Οὐαὶ ὑμῖν, κοάζοντες ἀπόγονοι βατράχων,
 ποῦ δὲν σὰς καίγεται καρφὶ κι' ἂν εἰς τὸν Μακρθῶνα
 εἴψαμε τὰ κόκκαλα τῶν Μακρθωνομάχων
 καί τοῦτον ἐδοξάσαμεν τῆς ὕλης τὸν αἰῶνα,
 καί λέγετε ἀγιά κόκκαλα πεντάρα δὲν μᾶς μέλει,
 καθεὶς γιὰ τοὺς παράδες του εἰσπράξεις φόρων θέλει,
 κι' ὅταν παθαίνουν οἱ Ρωμηοὶ γουργούραις τῶν στομάχων
 ἢ ρικανίζουν κόκκαλα τῶν Μακρθωνομάχων.

Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί, τσιφούτηδες, Ἑβραῖοι,
 ἐντομα, περονόσποροι, ἀκρίδες, ἀρουραῖοι,

οὐαὶ ὑμῖν, παμμίαρον Τραπεζιτῶν συνάφι,
 ποῦ διόλου δὲν σὰς συγκινοῦν τῶν Μακρθῶνων τάφροι,
 μηδὲ ρυάκων καί πηγῶν σὰς τέρπει τὸ κελάρυσμα,
 κι' ἀρνείσθε νὰ δανείσετε καί μιὰ στερλίνα χάρισμα.

Οὐαὶ, ποῦ θὰ τρελλάνατε τὸν Κόντε μέ τοὺς ὄρους,
 οὐαὶ, ποῦ θέλετε κι' αὐτοὺς τῶν κουκουλιῶν τοὺς φόρους,
 καί λέτε δαίνοντες σ' ἡμᾶς γεμάτα τὰ σακκουλῖα
 πῶς δὲ τῆς ὁδοῦς μονάχῃ δὲν ἔσονται κουκουλῖα,
 οὐαὶ, ποῦ δὲν πιστεύετε κι' ἐμένα τὸν Σωτήρα
 καί τὰ μαλάκιά μου, ὅλοι σας μοῦ λέτε καί μιὰ λύρα,
 οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ θέλετε νὰ μᾶς ἰδῇτε πτωμα
 καί σάλα δὲν ἀφίνετε μέσ' ἐπὶ στήνῃ μου ὅπου
 οὐαὶ ὑμῖν, ἀνέροισι ποῦ μ' ὀχνεύετε φαρμακί
 χρυσὰ κορὰ δανίζετε τὸν Κόντε τὸν ἀνυμνή,
 οὐαὶ ὑμῖν, ἀνέροισι θηρία τῆς ἐρήμου,
 ποῦ σκιάζομαι ἂν εὐρεθῶ καί μιὰ στήνῃ μου ὅπου
 ἐκ φόβου μήπως τὸ λείξῃ καί τὸ χερσὶ μου
 τὸ κρηματιστὸν ἱερεῖα τὰ γαυλιζοντὰ σας.

Οὐαὶ, παμμίαρον ἱερεῖα... κακοὶ θυγρὸς καὶ γρόνος...
 καὶ τὰς τὰς τὰς στήνῃ μου ὅπου
 οὐαὶ ὑμῖν, ἱερεῖς τῆς γραικῆς Ἀλβιδόνας,
 ποῦ τῆς Ἑλλάδος θέλετε τὸ δέρας τὸ χρυσόν.
 Οὐαὶ ὑμῖν, παληαθροῦσι... νὰ πᾶτε νὰ χαθῇτε...
 μ' ἐκεῖνα τὰ κουπόνια σας μᾶς τρώτε διαρκῶς,
 καί τότε μόνον πᾶναι νὰ εὐχαριστήσῃτε
 ὅταν λωρὶδα κοφτετὴ Ἑλληνικὴ σαρκί.

Οὐαὶ ὑμῖν, ποῦ 'γρήγορα τὴν πλάτην σας θὰ νερώνετε,
 οὐαὶ, ποῦ γιὰ τὸ δάνειον πικρὰ θὰ μετριοῦνέτε,

οὐαί, ποῦ θῆλθῃ μιὰ στιγμή καθεὶς νὰ σᾶς λυπηταί
καὶ τότε σεῖς, ὦ δανεισταί, πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς θὰ πῆτε:
«Οὐαί ὅμιν, ἀπόγονοι τῶν εὐκλεῶν προγόνων,
«ποῦ χάβετε τὰ δανεικὰ μὲ στόματα Γοργόνων,
«οὐαί, ποῦ μᾶς σκοτίσατε μὲ τὴν πολλή σας κλάψα
«κι' ὅλους σὺν κουτομόηδες μᾶς βάλατε στὴν κάψα,
«οὐαί, ποῦ σᾶς δανείσαμε καὶ τούτῃ τὴν φορὰ,
«οὐαί, ποῦ μᾶς κατὰφερε ὁ Κόντες μιὰ χαρὰ,
«οὐαί, ποῦ τὸν Ἐγγλέζο μας πιστέψαμε τὸν Λό μας,
«οὐαί, ποῦ μᾶς καθίζετε σὲ μουλαριῶν καπούλια,
«οὐαί, ποῦ θέλει σπάσιμο τὸ ξεροκαύκαλό μας
«μ' ὅλα τὰ βελανίδια σας, τὰ σύκα, τὰ κουκούλια,
«οὐαί, ποῦ τοὺς μεγάλους σας δὲν νοιώσαμε σκοποὺς
«καὶ γρήγορα θὰ μᾶς δεχθῇ προσκυνητὰς ἡ Τῆνος,
«οὐαί, τρεῖς πονηρότεροι κι' αὐτῆς τῆς Ἀλεπούς,
«ποῦ κυνηγοῦσε στὸ Γουδι ὁ νέος Κωνσταντῖνος».

(Ὁ Φασουλῆς μὲ βάδισμα γοργόν
στὸν ἐξαλλον χωρεῖ Πρωθυπουργόν).

Τρ.—Τί βλέπω ;... ἤλθατε λοιπόν ;

Φ.— Μονάχος μου ἐγύρισα
ἀφοῦ τοὺς φαύλους δανειστὰς καλὰ τοὺς εἰσιγύρισα.

Τρ.—Κι' ὁ Κόντες ;

Φ.— Τοὺς Φιλέλληνας ἀπὸ κοντὰ τοὺς πέρνει
κι' ἀκόμη μὲ τοὺς δανειστὰς ὁ δόλιος παραδέρνει.

Τρ.—Μὴ χωρατεύης, ἀδελφέ...

Φ.— Δὲν χωρατεύω διόλου,
πίστεψε στὰ λεγόμενα ἐμοῦ τοῦ Ἀποστόλου...
μὲ τσέπαις ἀδειαις, Πρόεδρε, στὴν ἀγκαλιά σου γέρνω
κι' ἂν δὲν πιστεύης ψάξε με νὰ ὀῆς τί μούντζιαι φέρνω.

Ὁ Θεοτόκης μόνος του παρλάρει παραφώρας,
πλανᾶται δὲ νυχθημερόν σὺν Σούτσου Ὀδοιπόρος,
κι' ὅπως αὐτὸς παράδερνε γιὰ ναῦρῃ τὴν Ραλλοῦ
ἔτσι κι' ὁ Κόντες-τσελεπῆς στὴν Λόντρα βασανίζεται,
καὶ πότε ἐδῶ περίλυπον τὸν ἀπαντᾷς κι' ἄλλου
καὶ πότε ἐκεῖ καμαρωτὸς καὶ ντοῦρος ἐμφανίζεται.

Μὲ χίλια δὴ καμώματα οἱ δανεισταὶ τὸν πνίγουν
κι' αὐτὸς βροντᾷ τῆς πόρταις τῶν πρὸς εὐκλειαν ἡμῶν,
ἢ πόρταις ὅμως εὐκολα, Μυλλόρδε, δὲν ἀνοίγουν
ὅταν ἡ χρεῖα τῆς κτυπᾷ κατὰ τὸν Σολωμόν.

Τρ.—Καὶ τώρα ;

Φ.— Χασμουρεῖσθε στὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσεως
πολλὰ συλλογιζόμενοι περὶ τῆς ὑποθέσεως,
καὶ σκυθρωποὶ ἐβλέπαμε τὰ φῶτα τῆς ἐσπέρας
κι' οἰκτεῖραμεν τὸ μάταιον αὐτῆς τῆς βρωμοσφαίρας.
Τοὺς δανειστὰς πατόκορφα μονάχοι μας ἐλούσαμε,
γιαλὸ γιαλὸ πηγαίναμε κι' ὅλο γιὰ σὲ μιλούσαμε,
κι' ἐνῶ μὲ πόνο λέγαμε τὰ τόσα βάσανά μας
καὶ πότε πότε ἐξύναμε κι' οἱ δὴ τὰ πεισινὰ μας,
ἀπὸ μπροστά μου ἐξαφνὰ ὁ τσελεπῆς ἐχάθη
καὶ δὲν εἰμπόρεσε κανεὶς ποῦ βρίσκεται νὰ μάθῃ.

Ὁλη τὴν Λόντρα ἐψέξα, παντοῦ γι' αὐτὸν ἐρώτησα,
καὶ μὲ τὰς ἐρωτήσεις μου Ἀγγλους κι' Ἀγγλίδες σκοπίσα,
κι' ἐξέτασα κι' ἀνέκρινα κλητῆρας κι' ἀστυνόμους
κι' ἔναν ντελάλη πλήρωσα νὰ διαλαλῇ στοὺς δρόμους :

«Ὅποις εὐρῇ στὸν δρόμο του νεοφερμένο Κόντη,
κρεμανταλᾷ, ξερακιανό, ποῦ δὲν τοῦ λείπει δόντι,
ποῦ δίχως κόρτε δὲν περνᾷ οὐδ' ὥρα μιὰ κι' ἡμέρα του
κι' ἤλθε στὴν Λόντρα κατ' αὐτὰς ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα του,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τοὺς δανειστὰς νὰ περιηγῇ
καὶ μὲ τὸν Λόρδο Ρόζβερν στενωῶς νὰ συνδεθῇ,

ὅποιος εὐρῇ στὸν δρόμο του αὐτὸν τὸν μπακαλιᾶρο
μὲ σκαρπινάκι ἄντε ντὲ καὶ γαλιστὸ κολλᾶρο,
ποῦ γιὰ παράδες δανεικοὺς ξεσχίζει τὰ μανίκια του,
νὰ μᾶς τὸν φέρῃ γρήγορα νὰ πάρῃ τὰ βρεθήκη του.»
Εἰς μάτην ὅμως, Πρόεδρε... τὸν Κόντες δὲν τὸν βρῆκα,
μάτην ὁ κῆρυξ ἐσκουζε τὸ κάθε του σημάδι,
κι' ἀπελπισθεὶς πῶς θὰ τὸν βρῶ μὲς στὸ βαπόρι μπηκῇ
κι' ἐφθασα σῶος κι' ἀβλαβὴς σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι.

Τρ.—Μήπως τυχὸν στὸν Τάμεσι ὁ Κόντες μας ἐπνίγη,
ἢ μήπως ἐβαλε καμμιὰ Μυλλαῖδη στὸ κυνήγι ;

Φ.— Εἴρω κι' ἐγὼ τί νὰ σοῦ πῶ... ἀνησυχῶ πολὺ,
ἀλλ' ὅμως πρέπει τάχιστα γι' αὐτὸν τὸν ντεριτλῇ
ἐξάπαντος νὰ μάθωμε μὲ κάθε προθυμία

καὶ νὰ τηλεγραφήσωμε εἰς τὴν Ἀστυνομία,
ἀλλέως, φίλε Πρόεδρε, στιγμή δὲν θὰ συχάσωμε

καὶ θᾶναι κρῖμα κι' ἄδικο τὸν Κόντες μας νὰ χάσωμε.

Τρ.—Λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ δάνειον τί διάβολο ἐμάθετε ;

Φ.—Τὸ δάνειον πρὸς τὸ παρὸν στὴν καραντίνα κἀθεῖται,
ἐν τούτοις τὴν γαιδάρᾳ μου ἀφήκα στὴν Ἀγγλίαν

μὲ τὴν ρητὴν διαταγὴν καὶ τὴν παραγγελίαν
ὅποιος εὐρῇ τὸν Κόντες μας εὐθὺς νὰ τοῦ τὴν δώσῃ

κι' ἐκεῖνος στὴν γαιδάρᾳ μου τοὺς γρούπους νὰ φορτώσῃ.

Τρ.—Γενναίως ἡγωνίσθητε στὴν ἐνδοξὸν μας πάλιν
καὶ σεῖς ἐκαταφέρατε τοὺς δανειστὰς καὶ πάλιν

μὲ τὴν λεπτὴν ἀνατροφὴν καὶ τοὺς καλοὺς σας τρόπους
καὶ θ' ἀνταμείψω δαψιλῶς τοὺς εὐγενεῖς σας κόπους.

Ἀλλ' ὅμως πάσχω καὶ θρηνώ καὶ μαίνομαι κι' ἐργίζομαι
ὅταν τὴν περιπλάνησιν τοῦ Κόντες συλλογίζομαι.

Φ.— Ἡσύχασε καὶ πρόσμενε τῶν δανειστῶν τὸν γρούπο,
μὲ τὸ κολαί θὰ βρεθῇ κι' ὁ Κόντες ὁσονούπω,

καὶ τότε μόσχον, Πρόεδρε, θὰ σφάξῃς σιτευτὸν
κι' ἀμέσως θ' ἀνακραῶμεν στὸν Κόντες μας αὐτόν

«ὦ τῶν φρενῶν μας ἐκστασις καὶ τῆς ψυχῆς μας μέθη...
ἦτο νεκρὸς κι' ἀνέζησε, ἀπολωλὸς κι' εὐρέθη.»

Τρ.—Ὡς εὖ παρέστης, σύντροφε τοῦ Κόντες... καλῶς ὤρισε
μὰ πῆς μου δὰ τοὺς δανειστὰς ἀπὸ κοντὰ τοὺς γινώρισε ;

Φ.—Τοὺς εἶδα καὶ τοὺς γινώρισα...
Καὶ δὲν μοῦ λές τί κάνουν ;

Τρ.— Πολὺ καλὰ... εὐχαριστῶ... στιγμή δὲν σὲ ξεχάσαν.

Φ.— Τί ἀνθρωπ' εἶναι ;
«Ἀνθρωποὶ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια,

μὰ σὺν δανεῖζον τῶν Ρωμηῶν τοὺς Λόρδους καὶ Σωτῆρας
τῶτε μεταμορφώνονται, Πρωθυπουργέ, σὲ βώδια,

μὲ ἄλλους λόγους γίνονται καθὼς τοὺς ἀροτῆρας,
κι' ἐμεῖς ἀνάγκην ἔχομεν κτηνῶν ἀροτριῶντων

πρὸς νέαν καλλιέργειαν τῶν ξηρανθέντων φόντων.

Τρ.—Πῶς ἤθελα νὰ δῶ κι' ἐγὼ Ἐγγλέζους παλαβοὺς
ἐμπρὸς μου νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀροτῆρας βοῦς...

Ἀλλ' ὅμως νὰ !... προσέρχονται μὲ μυκηθμοὺς τὰ τέρατα
καλῶς τὰ τὰ βωδῶνιά μου μὲ τὰ μεγάλα κέρατα...

(Ἀπὸ σφοδρὰν συγκίνησιν ὁ Πρόεδρος ζαλίζεται
καὶ τὸν ἀπεσταλμένον του θερμῶς ἀνακαλεῖται,
κι' ἐκεῖνος γιὰ τὸ δάνειον δακρύων τὸν συγχαίρει
καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ κοῦτελο καὶ τὸ δεξί του χεῖρ.)